



PAPPIE IS OP JACHT
(Daddy's Gone A-Hunting)

Toneelspel in een bedrijf

door

H. CONNOLLY

vertaling

Marja Waterman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **PAPPIE IS OP JACHT – DADDY’S GONE A-HUNTING** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **H. CONNOLLY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal 5 tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Simon dertig

Liz vijftientig

Rebecca voor in de twintig

Tony achter in de twintig

Valerie alleen stem

DECOR:

De woonkamer van Simon Morris' flat, negende etage. Openslaande deuren naar het balkon; een andere deur naar de slaapkamer en nog een deur naar de voordeur en de rest van de flat. Er staat een leunstoel en een bank met daarnaast een tafel. Op de tafel een reiswieg, een paar tijdschriften en de sleutels van Simon. Aan de andere kant van de bank staat een tas en diverse spullen slingeren her en der in de kamer. Aan de muur hangt een intercom.

Als het doek opengaat staat één van de balkondeuren open.

Simon Morris komt uit de slaapkamer terwijl hij zijn haar met een handdoek droogmaakt. Hij loopt naar de reiswieg en kijkt erin.

Simon: Hallo Max, liggen we nog steeds te tukken? Ik had eigenlijk een paar vraagjes voor je. Waarom je bijvoorbeeld de godganse dag ligt te pitten en vervolgens 's nachts het hele huis bij elkaar schreeuwt. *(gaat zitten)* Oké, je hebt er waarschijnlijk wel een logische verklaring voor, maar vannacht om half vier was ik wat te wazig om het te kunnen volgen. Ik bedoel, je had een schone luier om, je billen waren bepoederd, je had zeker twintig minuten met je snufferd aan je moeders linkerborst gehangen die je, voor alle duidelijkheid, slechts in bruikleen hebt tot je oud genoeg bent om zelf een stel van die dingen te bemachtig en. *(hij staat op en ijsbeert wat)* En dan het probleem van de boertjes. Ik snap best dat het moeilijk voor je is en aan je manier van drinken te zien was het kennelijk 2 halen, 1 betalen, maar vind je het ook niet wat onzorgvuldig om degene die jou uit zo'n eersteklas restaurant wegdraagt, ik dus, je eigen vader, onder te spugen? *(Liz kom in haar ochtendjas de slaapkamer uit. Ze laat merken het laatste deel van Simons preek te hebben opgevangen)*

Liz: Wat doe je Simon?

Simon *(draait zich om en ziet haar staan)*: Niets. *(hij stopt de baby in)*
Ik dacht dat ik hem hoorde huilen, meer niet.

Liz: Je was tegen hem aan het praten.

Simon: Nou, daar is toch niets op tegen? Eén van ons tweeën moet dat toch doen. Mijn moeder kletste altijd tegen mij.

Liz: Jouw moeder kletst tegen iedereen. *(ze gaat op de bank zitten)*

Simon: Toen ik klein was, bedoel ik. Ze praatte altijd tegen me of ik een kleine volwassene was. *(hij pakt een kam uit zijn zak en kamt zijn haar)*

Liz: Ja, en nu je volwassen bent praat ze tegen je of je een kind bent.

Simon: Begin nou niet over mijn moeder te zeuren.

Liz: Doe ik ook niet, jij begon. *(Simon loopt naar de balkondeur en sluit deze. Liz pakt een tijdschrift en begint te lezen)*

Simon: Je moet die deur niet zo open laten staan, hoor.

Liz: De kamer moet goed doorgelucht worden. Dat stond in de gebruiksaanwijzing toen de baby kwam, weet je nog?

Simon: Jawel, maar misschien komt er wel een kat binnen.

Liz: Allemachtig Simon, we zitten hier op de negende etage van een flatgebouw; hoe zou een kat in godsnaam op ons balkon moeten komen?

Simon: Je weet maar nooit, katten zijn heel erg vindingrijk.

Liz: Voor iemand die ze zo goed op een rijtje heeft kan je soms een enorme onzin uitkramen! (*Simon gooit zijn handdoek naar Liz*)

Simon: Toch had ik het zo niet voor ons in petto, Liz. Ik wilde een fatsoenlijk huis samen, voor we aan kinderen zouden beginnen. (*hij gaat naast Liz op de bank zitten*)

Liz (*kust Simon op z'n voorhoofd*): Dan had je je maar niet zo hartstochtelijk moeten laten gaan tijdens ons weekendje Parijs.

Simon: Natuurlijk, geef mij maar de schuld. Ik maak alles in orde voor een weekendje vozen in Parijs en jij laat het aller belangrijkste thuis in de la liggen.

Liz: O, dus nou heb ik het gedaan. Nou laat je één ding duidelijk zijn mannetje. Zet jij voortaan maar weer gewoon de vuilnis buiten in plaats van de bloemetjes, dat is je beter toevertrouwd. (*ze gaan wat verder uit elkaar zitten en proberen boos te kijken, beginnen dan te lachen en omhelzen elkaar*)

Simon: Ik hou van je, echt waar.

Liz: Weet ik toch. (*ze kust Simon, trekt hem dan boven zich*)

Simon (*trekt zich terug*): Je bent toch niet vergeten dat mijn zusje en haar nieuwe vriend vanochtend aankomen?

Liz: Nee hoor. (*ze gaat weer rechtop zitten en leest verder*)

Simon: Je vindt het toch niet erg? (*stilte. Liz geeft geen antwoord*) Je zei zelf dat je altijd zo om Rebecca moet lachen.

Liz: Laurel en Hardy vind ik ook leuk maar daarom wil ik nog niet een weekend met ze doorbrengen in een klein flatje.

Simon: Ze is voor het eerst van huis weggeweest voor dat nieuwe oppasbaantje. Ik heb haar al bijna een jaar niet gezien.

Liz: Acht maanden.

Simon: Dat is toch bijna een jaar. Hoe dan ook, ze meent het kennelijk serieus met die nieuwe vriend van d'r. Anders neemt ze hem niet mee om hem aan Moeder voor te stellen.

Liz: Arme ziel.

Simon: Moeder valt best mee.

Liz: Ze is een godsdienstfanaat.

Simon: Ze is altijd heel goed voor ons geweest, mijn moeder.

Liz: Inderdaad, we zien haar gelukkig nooit.

Simon: Jij begrijpt dat soort dingen niet omdat je zelf geen familie hebt gehad.

Liz: Ik had toch zeker ouders!

Simon: Jawel, maar die zijn al jaren geleden gescheiden en je was toch enig kind?

Liz (*staat op*): O. Dus dan ben ik automatisch een klein ver wend nest, of wou je dat niet zeggen?

Simon: Je weet gewoon niet hoe hecht grotere gezinnen kunnen zijn.

Liz (*spottend*): O nee, weet ik dat niet!

Simon: Volgens mij is er een hoop dat ik nog niet van jou weet.

Liz: Wat?

Simon: Stukken die ik niet ken.

Liz: In godsnaam Simon, ik heb net een baby van je gekregen. Geloof mij nou maar, jij kent me van top tot teen. (*ze gaat op de bank zitten*)

Simon (*loopt door de kamer*): Ik bedoel dingen van vroeger. Nog maar een jaar geleden viel je letterlijk in mijn armen op dat feestje waar je trouwens niet eens voor uitgenodigd was.

Liz: Ach, het was toch een vreselijk saai feest.

Simon (*draait zich om en kijkt haar aan*): Dus jij was het!

Liz: Wat was ik?

Simon: Degene die die obscene kaars middenin Allison's verjaardagstaart had gepoot?

Liz: Er werd anders wel om gelachen toen het licht aanging.

Simon: Het was niet grappig. Allison zou het klooster ingaan.

Liz: Hoe wist ze dan wat ermee bedoeld werd?

Simon: Ik heb al die tijd gedacht dat Stinker Barnes het had gedaan.

Liz (*bedachtzaam*): Een non. Geen wonder dat het een saai feest was.

Simon: Sinds die dag weet je alles van mij en ik weet nog steeds nauwelijks wat van jou.

Liz: Wat wil je dan weten?

Simon: Begin maar gewoon te vertellen, dan luister ik wel. (*hij gaat naast haar zitten*)

Liz: Goed dan. Ik ben geboren op 23 november 1968. Het was op een woensdag, tenminste, dat is me verteld. Ik woog vijfenhalf pond. Ik was kaal en maakte een hoop ka baal, maar ik was in alle opzichten perfect. Behalve dan dat mijn vader eigenlijk een zoon had gewild. (*ze vervolgt peinzend*) Ik geloof niet dat hij mijn moeder ooit heeft ver geven dat ze die boodschap niet meegekregen had. (*ze ver volgt plotseling luchthartig*) Wil je de complete monoloog horen of alleen een selectie van hoogtepunten?

Simon: Vertel de hoogtepunten maar, dan vraag ik later wel hoe of wat.

Liz: Goed. (*schreeuwt*) Boing! Elizabeth Jane Allan, geboren drieëntwintig.. elf... achtenzestig. Zit op de Attlebury kleuterschool tot ze te groot wordt voor haar lessenaar! Boing! Gaat naar....

Simon: Wacht even. Waar slaat dat "boing" op?

Liz: Ik doe net als ze doen bij het nieuws van tien uur. Je weet wel, de klokkeslagen van de Big Ben, gevolgd door de hoogtepunten van het nieuws.

Simon: O. Oké.

Liz: Nou ben ik vergeten bij welke boing ik was.

Simon: De tweede.

Liz: Dank je. Boing! Gaat naar St. Helen's meisjesinternaat. Blinkt uit in wiskunde, hockey en het bietsen van sigaretten van de jongens uit de buurt. Boing! Wordt verzocht om het St. Helen's meisjesinternaat te verlaten in verband met verdachte substantie aangetroffen in de sigaretten, gebietst van de jongens uit de buurt.

Simon (*geschokt*): Werd je van school gestuurd?

Liz: Zo zou ik het niet willen noemen; hoe dan ook, je moet me niet onderbreken. Boing! Gaat naar de middelbare school in Eden Valley, slaagt voor wiskunde, Engelse literatuur en geschiedenis, wordt toegelaten tot de universiteit van York... (*vervolgt opnieuw bedachtzaam*) vond het daar niet leuk... vertrok... ontmoette jou, werd dronken en kreeg een baby. (*op trieste toon*) Dat is het wel zo'n beetje. Niet eens genoeg voorvallen om de 10 boings mee op te vullen.

Simon: Waarom ben je van de universiteit afgegaan?

Liz: Dat zeg ik toch, ik had het daar niet naar mijn zin.

Simon: Maar je hebt er bijna twee jaar gezeten. Ik heb je werk gezien. Je ging hartstikke goed.

Liz: Je hebt in mijn la zitten neuzen!

Simon (*schuldbewust*): Ik was aan het opruimen.

Liz: Je was in mijn spullen aan het neuzen.

Simon: Het zijn mijn eigen laden trouwens.

Liz: O, juist. (*ze staat op*) Dus iedere keer als we ruzie hebben is alles in deze flat ineens weer van jou, begrijp ik dat goed?

Simon: Je hebt gelijk. Het spijt me dat ik je werkstukken van de universiteit heb zitten lezen. Maar je was een topstudent; vertel me nou eens waarom je daar bent weggegaan. (*Liz kijkt Simon aan maar geeft geen antwoord. Simon pakt de tas die naast de bank staat*) Ik heb hier nog iets dat ik vond tijdens het opruimen. (*hij geeft de tas aan Liz*)

Liz (*opent de tas en haalt er een oude versleten pop uit*): Kathelijne! (*ze knuffelt de pop*) Ik vroeg me al af waar je gebleven was.

Simon: Ik vond haar onder een berg oude schoenen in de klerenkast.

Liz: Toen je aan het opruimen was, neem ik aan.

Simon: Ja, nou, íemand moet het toch doen. Als ik het aan jou over zou laten konden we inmiddels de voordeur niet meer uit door de rotzooi.

Liz (*bekijkt de pop en fatsoeneert haar wat*): Ze is mijn allerbeste vriendinnetje, hè Kathelijne? Alles wat je over me weten wilt hoef je alleen maar aan Kathelijn te vragen.

Simon: Waarschijnlijk krijg ik dan meer te horen ja. (*hij laat zich achterover op de bank zakken*)

Liz (*zit naast hem, begint te vertellen of het een sprookje is*): Lang geleden, het lijkt een eeuwigheid geleden nu, lang voor ik kon fietsen zonder zijwieltjes, in de tijd dat mijn ouders de hele nacht tegen elkaar aan het schreeuwen waren en de volgende dag geen stom woord tegen elkaar zeiden, lagen Kathelijne en ik samen in bed. We lagen daar maar te luisteren terwijl ze op elkaar liepen te schelden. Ik herinner me dat mijn vader een keer zei dat hij alleen maar bleef om het kind. En ik bleef maar hopen dat hij weg zou gaan als het maar betekende dat de ruzies dan over waren. Ik voelde me altijd schuldig dat papppie niet weg kon vanwege mij, terwijl het zo'n opluchting voor mijn moeder zou zijn als hij op zou stappen. (*er valt een stilte. Liz kijkt Simon aan*) We zijn bloedzusters, weet je.

Simon: Wat bedoel je?

Liz: Kathelijne en ik. We wisselden ons bloed uit als kind.

Simon: Ik weet niet goed hoe ik het zeggen moet, maar poppen; zijn altijd kinderen.

Liz: Goed dan. Ik bedoel toen ik klein was en Kathelijne meer haar en allebei haar ogen nog had. We hebben onszelf ge sneden en ons bloed vermengd en terwijl we dat deden zwoeren we vrienden voor het leven te blijven en er voor elkaar te zijn wat er ook mocht gebeuren. We zwoeren voor elkaar te sterven als het ooit nodig mocht zijn. (*het is even stil*)

Simon: Doodgewone kinderpraat, dus eigenlijk.

Liz (*slaat hem speels met de pop*): Hou je mond jij! (*Simon houdt de pop omhoog en bekijkt haar van boven tot onder*) Waar kijk je naar, perverseling? (*ze kaapt de pop bij hem weg*)

Simon: Ik ben op zoek naar het litteken waar jullie je bloed hebben uitgewisseld.

Liz: Jij hebt ook totaal geen fantasie, hè? (*ze staat op*)

Simon: Liz, waarom schrijf je je moeder nooit eens?

Liz: Doe ik wel.

Simon: Jullie sturen elkaar met Kerst een kaartje, daar houdt het wel mee op.

Liz: We hebben elkaar nooit zoveel te vertellen. Ze vertrok met haar minnaar naar Australië toen ik twaalf was en papa kwijnde daarna min of meer weg. Hij was een gebroken man toen hij stierf. Al die jaren hadden bol gestaan van de ruzies, maar toen puntje bij paaltje kwam kon hij niet zonder haar. Ik heb aan zijn graf gezworen dat ik nooit zoveel van iemand zou houden.

Simon (*staat op en knuffelt haar*): Maak je maar geen zorgen. Je hebt nu twee vrienden, Kathelijne en mij. Ik zal je ook nooit in de steek laten.

Liz (*lacht nu*): Ik zal je één ding vertellen. Het is met jou veel leuker in bed dan met haar. (*ze kust hem. De deurzoemer gaat op de intercom*)

Simon: Verdomme.

Liz: Dat zal je kleine zusje zijn.

Simon: Haar timing is fantastisch.

Liz: Inderdaad, fijn dat ze zo'n katholieke opvoeding heeft gehad. (*ze schuift bij hem vandaan*)

Simon (*kijkt op zijn horloge*): Ze is vroeg. Normaal komt ze nooit ergens te vroeg voor. Ik ben nog niet eens klaar met opruimen. (*hij loopt druk in de rondte terwijl hij dingen van de vloer opraaft*) Wil je haar even binnenlaten? Ik moet de badkamer nog schoonmaken.

Liz: Jij bent ook zo verdomde netjes. Als je uitgenodigd zou worden bij de koningin dan zou je het presteren om een stofdoek over haar troon te halen.

Simon (*loopt richting deur*): Je kent me toch; ik hou er nou eenmaal van om goed voor de dag te komen.

Liz: Meen je dat nou?

Simon: Vraag maar aan anderen. Ga jij je nog aankleden?

Liz: Nee hoor, ik vind het wel prima. Ik ben toch aangekleed. (*de deurzoemer gaat opnieuw*)

Simon: Maar ze neemt haar nieuwe vriend mee.

Liz: Hè Simon, ik heb toch verdorie net een baby gekregen.

Simon: Dat is al zes weken geleden. Sindsdien hang je maar een beetje rond in de flat in die vreselijke ochtendjas en staar je maar wat doelloos voor je uit. (*Simon loopt de slaapkamer in met zijn armen vol met opgeraapte spullen*)

Liz (*springt op en rent achter hem aan naar de deur; schreeuwend*): Hufter! (*ze loopt al schreeuwend naar de intercom*) Ik zou jouw gezicht wel eens willen zien als er een bowlingbal uit je achterwerk geperst moest worden! (*de zoemer gaat opnieuw*) Ja ja, ik kom al. (*ze drukt op de antwoordknop*) Hallo!

Rebecca (*af toneel; haar stem komt uit de intercom*): Godsamme! Kan het nog langzamer? Ik dacht al dat er niemand thuis was.

Liz: Is er ook niet. U kunt uw boodschap inspreken na de piep.

Rebecca (*af toneel*): Schiet eens op, Liz. Ik sta hier te ver nikkelen.

Liz: Waarom bel je dan ook niet gewoon aan, zoals iedereen, Rebecca.

Rebecca (*af toneel*): Heel grappig. Werkt de lift trouwens weer?

Liz: Ja. Oh, Rebecca, je bent toch niet zwanger hè?

Rebecca: Natuurlijk niet.

Liz: De lift gaat namelijk nogal snel. Hij heeft al meer zwangere vrouwen van hun baby afgeholpen dan het ziekenhuis hier.

Rebecca: Luister, ik ben absoluut niet zwanger. Doe je nou die deur open? Ik begin een hoop bekijks te krijgen hier bene den.

Liz (*zet een schakelaar om op de intercom*): Hij is open. (*Simon komt de kamer binnen*)

Simon: Heb jij als laatste in bad gezeten?

Liz: Ik denk het wel.

Simon: Waarom neem je niet de moeite om hem daarna even uit te lappen? Je bent ook zo'n slons. Er zit een kring in het bad waar je U tegen zegt.

Liz: Het is voor mij anders ook niet makkelijk hoor, om met een schoonmaakfanaat samen te wonen.

Simon: Was dat Rebecca?

Liz: Ja.

Simon: Ik vang haar bij de lift even op. (*hij loopt richting de voordeur*) Kijk eens wat vrolijker zeg. Je hebt een gezicht als een oorwurm.

Liz: Laat me toch eens met rust. (*Simon loopt de deur uit richting voordeur. Liz loop naar de slaapkamer en neemt alle spullen die Simon daar net heen gebracht heeft weer mee*) Slonzig hè. Nou, hij kan het krijgen zoals hij het hebben wil. (*ze gooit de spullen overal in de woonkamer neer. De baby begint te huilen en blijft dat doen gedurende de komende minuten. Liz kijkt even bij de baby, kijkt dan naar de deur; vervolgens loopt ze snel de slaapkamer in. Simon en Rebecca komen binnen*)

Simon (*met luide stem*): Liz. Rebecca is er. Liz! Nou zeg, ze laat de baby gewoon huilen.

Rebecca (*trekt haar jas uit*): Maakt niet uit. Baby's mógen huilen. (*ze schommelt de reiswieg heen en weer, praat te gen de baby*) Hallo. Zo, kleine Max, dus jij bent het monstertje dat van mij een tante heeft gemaakt. Nou, je mag best weten dat ik daar helemaal niet blij mee ben. Ik ben nog veel te jong om van wie dan ook tante te zijn. (*de baby stopt met huilen*)

Simon: Jij weet inderdaad precies hoe je kinderen aan moet pakken.

Mij kost het altijd uren om hem stil te krijgen.

Rebecca (*loopt richting Simon*): Het is het enige waar ik goed in ben.

Daarom ben ik ook kindermisje geworden. Ik kan die kleine etters eigenlijk niet uitstaan maar ik schijn goed met ze om te kunnen gaan.

Simon: Je gaat vanzelf van kinderen houden als je er zelf één hebt.

Rebecca: Doe me een lol zeg. Dan zou ik me pas echt oud voelen.

Simon: Moeder zou het geweldig vinden als je kinderen had.

Rebecca: Ik denk dat Moeder me liever eerst getrouwd ziet. Eén gezinslid die in zonde leeft en ook nog een buiten echtelijk kind heeft is al meer dan ze aankan.

Simon: Je weet best wat ik bedoel.

Rebecca: In haar brief stond dat ze iedere zondag tijdens de mis een kaarsje voor je brandt.

Simon: Tja, aan mij zal het niet liggen.

Rebecca: Wil Liz nog steeds niet met je trouwen dan?

Simon: Nee.

Rebecca: Groot gelijk!

Simon: Wat?!

Rebecca: Waarom zou ze moeten als ze dat niet wil? De tijd is voorbij dat een vrouw getrouwd moest zijn alleen maar omdat er een baby komt. Ik bedoel, ze moet alles al opgeven, haar tijd, haar carrière. Waarom zou ze haar onafhankelijkheid ook nog moeten opgeven alleen maar omdat haar man zich dan zekerder van zijn zaak voelt?

Simon: Het is wel duidelijk dat Moeder voor jou ook hoognodig wat kaarsjes moet gaan branden. (*loopt op haar toe*) Heb je haar al verteld dat je langskomt?

Rebecca: Nee, ik wil haar verrassen. (*terwijl Simon door de kamer loopt schopt hij tegen een doos tissues aan die op de vloer ligt*)

Simon: Wat raar. (*hij kijkt naar de doos op de grond*)

Rebecca: Hoezo? Ze is gek op verrassingen. Tenminste, dat wás ze totdat jij haar vertelde dat Liz zwanger was. Reken maar dat er heel wat kaarsen doorheen gegaan zijn die zondag.

Simon: Dat bedoel ik niet. (*hij raapt de doos op*) Ik heb hier net opgeruimd.

Rebecca (*kijkt naar alle rommel die her en der op de grond ligt*): Meen je dat nou?

Simon: Ik word gek van d'r. Ze doet niets anders dan een beetje lusteloos in de flat rondhangen sinds de baby er is.

Rebecca: Misschien heeft ze wel een postnatale depressie.

Simon: Ik heb er in ieder geval wel één, dat staat vast. (*hij raapt de rondgestrooide spullen op*) Ze is echt de meest chaotische figuur die ik ken.

Rebecca: Ach kom, Simon. Jij bent ook wel een fanatiekeling hoor als het op schoonmaken aankomt.

Simon: Helemaal niet.

Rebecca: Vroeger was je altijd al het netste jongetje in de buurt.

Simon: Ik heb gewoon graag alles aan kant, meer niet. Ik ga haar zoeken. Ze zal wel even zijn gaan liggen. Ze is al bijna vier uur op. (*Liz verschijnt in de deuropening*) O daar ben je. Rebecca wil je graag spreken. (*Liz werpt een blik op Simon en loopt dan naar Rebecca. Simon loopt naar de slaapkamer*)

Liz: Hallo Rebecca. Ik dacht dat je je nieuwe vriendje mee zou nemen.


Rebecca (*op geërgerde toon*): Ja, dat dacht ik ook.

Liz: Maar dat ging dus niet door? (*ze gaat op de bank zitten*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto